

**PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET**

 metafora

Zůstane
nezapomenutelná
noc plná vášně pouhou
vzpomínkou?

JEDNOU za ŽIVOT

T. L. SWANOVÁ

Jameson a Emily se seznámili v letadle, prožili spolu vášnivou noc a tím to mělo skončit... ale po roce je náhoda opět svede dohromady. Emily nastupuje do nové práce. Jaké je její překvapení, když v kanceláři výkonného ředitele za mahagonovým stolem spatří sedět právě svého někdejšího milence! A když si ji Jameson záhy pozve na soukromé jednání...

„První román T. L. Swanové, který jsem četla, a určitě ne poslední. S jistotou můžu říct, že je to jedna z mých nejoblíbenějších knih roku.“

– uživatelská recenze, Netgalley

T. L. Swanová

JEDNOU za ŽIVOT

Přeložila Zdenka Lišková

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Stopover © 2019 by T L Swan

Published by Montlake Romance, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Zdenka Lišková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 987-80-7625-541-8 (ePub)

ISBN 987-80-7625-540-1 (pdf)

ISBN 987-80-7625-168-7 (print)

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíchž šestadvacet písmen mi změnilo život.
V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.
Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.
Já to dělám každý den.*

Kapitola 1

„Tak už pohni!“ zavrčí mi někdo za zády.

Polekaně se otáčím k muži, který stojí za mnou ve frontě. „Dovolte?“ ohradím se. „Chcete projít?“

„Ne. Já chci, aby ty flákači za přepážkou hnuli zadkem. Vždyť mi to podělaný letadlo uletí,“ zašklebí se a já z něj ucítím alkohol. „To snad není možný!“

Otáčím se zpátky. *Super, opilec ve frontě. To jsem přesně potřebovala.*

Heathrow praská ve švech. Kvůli špatnému počasí se spousta letů opozdila, a abych byla upřímná, přeju si, aby se zpozdil i ten můj. Pak bych se mohla otočit, vrátit se do hotelu a celý týden prospat.

Na tohle nemám náladu.

Slyším, jak se ten chlap otáčí a stěžuje si někomu v řadě za ním. Obracím oči v sloup. Proč jsou lidi tak strašně hrubí?

Dalších deset minut poslouchám jeho remcání, vzdychání a kňourání, ale dál už to nedokážu vydržet, a tak se znovu ohlédnu. „Dělají, co můžou, tak se laskavě uklidněte,“ usměřňuju ho.

„Cože?“ houkne na mě a začne si svůj hněv vybíjet na mně.

„Se slušností nejdál dojdeš,“ zamumlám si pro sebe.

„Se slušností nejdál dojdeš?“ vyjede na mě. „Kdo si myslíš, že seš? Učitelka? Nebo jen kráva?“

Oněměle na něj zírám. *No tak pardon*. Posledních osmačtyřicet hodin jsem strávila v pekle. Letěla jsem přes půl světa na cizí svatbu jenom proto, abych viděla, jak se můj bývalý přítel plazí po své nové holce. Asi dneska někoho uškrtím.

Tak si se mnou nezahrávej.

Radši se k němu obracím zády, protože za sebe neručím.

Chlápek mi ale kopne do kufru, takže se znovu ocitáme tvář v tvář. „Nechte toho!“ štěknu na něj.

Naklání se ke mně a já znechuceně pokrčím nos, když ucítím jeho dech. „Budu si dělat, co se mi zlíbí.“

Spatřím ochranku, která ho má v hledáčku a míří přes letištní halu k nám. Někdo z personálu si nejspíš všiml, co se tady děje, a zavolal je. Nasazuju falešný úsměv. „Prosím, nekopejte mi do kufru, pane,“ zacukruju nevinně.

„Já si kopnu, do čeho budu chtít, sakra!“ Demonstrativně ho popadne a odhodí jej do prostoru haly.

„Co si to dovolujete?“ vykřiknu.

„Hej!“ okřikne ho muž stojící za námi. „Nesahej jí na věci. Ochranka!“

Ožrala máchne pěstí po mém zachránci a rozpoutá ostrou potyčku.

Odevšud se sbíhají členové ochranky a odstrkují mě z dosahu jeho pěstí a obscénních výkřiků. K čertu s ním, na tohle dneska nemám náladu.

Nakonec ho zpacifikují a odvádějí v poutech. Jejich laskavý kolega mi pak zvedá zavazadlo. „Je mi to líto,“ omlouvá se. „Pojďte se mnou,“ vybízí mě, zatímco odepíná pásku ohraničující frontu.

„Děkuju.“ Nejistě se usmívám na ostatní v řadě. Předbírání nesnáším, ale teď je mi to úplně jedno. „Vy jste skvělý.“ Nesměle ho následuju k přepážce, za kterou sedí mladý muž. Ten vzhledne a široce se na mě usměje. „Zdravím.“

„Dobrý den.“

„Jste v pořádku?“ ptá se.

„Ano, jistě. Děkuju za optání.“

„Dohlédněte na ni,“ vybídne ochranka muže za přepážkou, mrkne na nás a zmizí v davu.

„Mohu vidět vaše doklady, prosím?“ požádá mě můj nový parťák.

Zašmátrám rukou v kabelce, lovím z ní pas a podávám mu ho. Když zahlédne mou fotku, pousměje se. Bože, to je ta nejhorší fotka všech dob. „To už na mě vypsali odměnu?“ podívám se.

„Nejspíš ano. Jste to vůbec vy?“ uchechtne se.

Rozpacitě se ušklíbnu. „Doufám, že ne. Jinak bych se musela hanbou propadnout do země.“

Zaznamenává mé údaje. „Takže, vy dnes letíte do New Yorku a sedíte...“ přestává psát a něco tam zkoumá.

„Bože, ne. Snad ne vedle toho blba?“

„Ten dnes nikam neletí,“ uklidňuje mě a dál nepochopitelně rychle píše. „Jedině snad do vazby.“

„Proč se někdo opije dřív, než se dostane na letiště?“ přemítám. „Ještě ani nebyl v bezcelní zóně.“

„To byste ale opravdu koukala, co se tady někdy děje,“ povzdychne si.

Soucitně se na usměju, tenhle chlapík je moc fajn.

On mi mezitím tiskne letenku. „Trochu jsem vám to vylepšil.“

„Prosím?“

„První třída. Berte to jako omluvu za nepříjemnosti se zavazadlem.“

Vykulím na něj oči. „Ale to vůbec nebylo nutné... opravdu,“ koktám.

„Šťastný let,“ přeje mi s velkým úsměvem a podává mi letenku.

„Mockrát vám děkuju,“ rozplývám se.

Mrkne na mě a já mám sto chutí vrhnout se mu kolem

krku. Což samozřejmě neudělám, protože předstírám, že se mi takové super věci dějí každý den.

„Ještě jednou díky,“ usmívám se.

„Můžete využít VIP salonek v prvním patře. Občerstvení a nápoje jsou zde v ceně. Příjemnou cestu.“ Naposledy se na mě usměje a zaměří se na frontu za mnou. „Další prosím.“

Odbavením zavazadel už procházím s pusou od ucha k uchu.

První třída – to si nechám líbit.

Za tři hodiny vstupuju na palubu letadla jako rocková hvězda. Do VIP salonku jsem se nakonec nepodívala, protože... no, protože vypadám hrozně. Dlouhé tmavé vlasy mám stažené do vysokého culíku. Na sobě mám černé legíny, vytahavý růžový svetr a tenisky, ale aspoň jsem si upravila make-up, a to je co říct. Kdybych věděla, že mi dají první třídu, aspoň bych se pokusila předstírat, že tam patřím, a hodila bych na sebe něco nóbl, abych nevypadala jako bezdomovec. Ale co... koho to zajímá? Stejně tam nepotkám nikoho známého.

Podávám letenku stewardce. „Projděte levou uličkou, vaše sedadlo je vpravo.“

„Děkuju.“ S očima na letence procházím uličkou, až spatřím své číslo.

1B

Sakra, není to místo u okýnka. Zatímco se usazuju, otáčí se ke mně muž, který ho dostal. Zadívá se na mě svými velkýma modrýma očima. „Zdravíčko,“ usměje se.

„Nápodobně,“ odvětim.

Páni... sedím vedle daru z nebes... pokud tedy není na nebesa moc sexy.

Zatímco já vypadám děsně. *Krucí.*

Otvírám úložný prostor nad námi a on se hned zvedá. „Ukažte, pomůžu vám,“ nabízí se, bere mi z ruky zavazadlo a opatrně ho ukládá dovnitř. Je vysoký, má pěknou postavu

a na sobě modré rifle s bílým trikem. A je chodící reklamou na nejúžasnější kolínskou světa.

„Díky,“ zamumlám a rukou si bezděky trochu uhladím vlasy v culíku. V duchu se proklínám, že jsem se neoblékla trochu lépe.

„Nechcete si sednout k okýnku?“ ptá se.

Nechápavě na něj zírám.

Ukáže na své místo.

„Vám by to nevadilo?“ udiveně vytáhnu obočí.

„Ale vůbec ne,“ usměje se. „Já lítám pořád. Klidně si tam sedněte.“

Přiměřu se k úsměvu. „Tak díky.“ Nejspíš chtěl říct: „Já vím, že jsi dostala první třídu ze soucitu, ty chudinko, a je mi tě moc líto.“ Uvelebuj se na svém novém místě a nervózně vykukuju z okýnka. Ruce držím pevně sepnuté na klíně.

„Letíte domů?“ promluví na mě.

Podívám se na něj. *Prosím, nemluv na mě. Znervozňuje mě pouhá tvoje přítomnost.* „Ne, vracím se ze svatby a cestou domů mám domluvený pracovní pohovor v New Yorku. Zdržím se jenom den a pak mířím do L.A. Tam bydlím.“

„Aha,“ zaculí se. „Chápu.“

Chvíli na něj nemístně civím. Asi bych se ho taky měla na něco zeptat. „A vy... letíte domů?“ vysoukám ze sebe.

„Ano.“

Přikývnu. Nevím, co na to říct, a tak se uchýlím k ubohé reakci v podobě pohledu upřeného ven z okna.

Kolem nás prochází obsluha s lahví šampaňského a sklenkami.

Skleněnými sklenkami. Odkdy v letadle dávají opravdové skleničky?

No jasně. První třída. Málem bych zapomněla.

„Mohu vám nabídnout skleničku šampaňského před odletem, pane?“ ptá se obsluha mého souseda. Všímám si jména na vizitce: JESSICA.

„To bychom rádi.“ Můj nový spolucestující se na mě s úsměvem obrací. „Dáme si dvě.“

Trochu se mračím, když sleduju, jak Jessica plní dvě šampusky, z nichž jednu podává jemu a druhou mně. „Děkuju,“ usměju se na ni.

Chvilí čekám, až bude z doslechu. „Jak často objednáváte drink cizím lidem?“ zpovídám ho.

Můj soused se zatváří překvapeně. „Urazil jsem vás?“

„Vůbec,“ odfrknu. Ale k čertu s ním, jestli si ten panák nafoukanej myslí, že mi může poroučet pití... „Jde o to, že si radši objednávam sama.“

Usměje se. „Domluveno, příští kolo je na vás.“ S poťouchlým úsměvem pozvedne skleničku a usrkne z ní. Vypadá, jako by ho moje pohoršení dobře bavilo.

Zaraženě ho sleduju. Možná bude druhým člověkem, na kterém si dnes vybiju zlost. Nestojím o to, aby mi nějaký zbohatlický páprda diktoval, co mám dělat. Upiju trochu šampaňského a znovu se zadívám z okna. No, zas tak starý ještě není. Možná lehce přes pětatřicet. Je starý proti mně, protože mně je pětadvacet. Co už.

„Já jsem Jim,“ řekne najednou a podává mi ruku.

Ach jo, teď se musím chovat zdvořile. Jeho pravici přijímám. „Těší mě, Jime. Já jsem Emily.“

Rošťácky se na mě usměje. „Nápodobně, Emily.“

Má velké oči, jasně modré a zasněné. Takové, ve kterých bych se mohla utopit. Proč se na mě tak dívá?

Letadlo začíná pomalu rolovat po ranveji a já tčkám pohledem mezi sluchátky a opěrkou. Kam je mám připojit? Sluchátka jsou supermoderní, viděla jsem je u sebejistých youtuberů. Dokonce ani nemají kabel. Rozhlížím se kolem. *Ježíši, to je pitomý. Jak je mám zapojit?*

„Mají bluetooth,“ přerušuje Jim moje tápání.

„Aha,“ řeknu s pocitem trapnosti. No jasně. „Ovšem.“

„Vy jste ještě první třídou neletěla, že?“

„Ne. Přesunuli mě do ní. Nějaký opilý magor si na letišti

házel s mým kufrem. Tak se mě tomu chlápku u odbavení zželelo,“ ušklíbnu se ironicky.

Pousměje se, jako bych ho něčím pobavila a upije šampaňské. Pohledem setrvává na mé tváři a já mám dojem, že chce něco říct.

„Copak?“ povzbudím ho.

„Možná, že si ten chlap u odbavení myslel, že jste krásná, a přesunul vás sem, aby na vás udělal dojem.“

„To mě nenapadlo.“ Honem se napiju, abych zamaskovala úsměv. Rozhodil mě. „Vy byste to udělal?“ nadhodím. „Kdybyste seděl za přepážkou, posílal byste ženy do první třídy, abyste na ně udělal dojem?“

„Rozhodně.“

Uculím se.

„Dělat dojem na ženy, které mě přitahují, je pro mě zcela zásadní,“ pokračuje.

Zaraženě ho sleduju a snažím se přimět mozek, aby udržel směr našeho rozhovoru. Proč to vyznělo tak vyzývavě? „Tak mi řekněte... jak byste vy udělal dojem na ženu, která vás přitahuje?“ ptám se zaujatě.

Jeho pohled zůstává pevně ukotvený v mých očích. „Nabídl bych jí místo u okýnka.“

Začíná to mezi námi jiskřit a já se koušu do rtu, abych potlačila přiblblý úsměv.

„Snažil jste se na mě udělat dojem?“ vyzvídám.

Pomalou, svůdně se usměje. „Jak si vedu?“

Taky se pousměju, protože nějak nevím, co na to říct.

„Jenom jsem naznačoval, že jste přitažlivá. Nic víc. Neberte to vážně. Bylo to tvrzení, ne výzva.“

„Hm.“ Zírám na něj, došla mi slova. Co na to taky říct? Tvrzení, ne výzva... Prosím? *Neberte to vážně.* Ten chlap je divnej... ale fakt je kus.

Letadlo se v maximální rychlosti odlepuje od země a já se chytám opěrek a pevně zavírám oči.

„Vy nemáte ráda vzlety?“ zaslechnu.

„Vypadám snad na to?“ Držím se zuby nehty opěrek.

„Já je miluju,“ namítá nenučeně. „Miluju ten pocit síly, která mě vykopne nahoru. A gravitaci, co mě tlačí zpátky.“

Chápu... ale proč všechno, co vypustí z úst, zní tak sexy?

Sakra, prostě si potřebuju vrznout... tečka.

S výdechem se zadívám ven a sleduju, jak stoupáme výš a výš. Dnes nemám sílu hrát si před ním na svůdnici. Jsem unavená, mám kocovinu, vypadám děsně a můj ex je debil. Chci usnout a probudit se napřesrok.

Usoudím, že si pustím nějaký film a začnu listovat v menu na obrazovce před sebou.

Jim se ke mně nakloní a řekne: „Zdá se, že jsme na stejné vlně. Taky se koukám na film.“

Předstírám úsměv. *Mohl bys přestat být tak sexy a nevnucovat se mi? Pravděpodobně máš za ženu veganskou cvičitelku jógy, která pořád jenom medituje a tak dál.*

„Super,“ utrousím s kamenným výrazem. Měla jsem zůstat v ekonomické třídě, aspoň bych nemusela vdechovat vůni krásného chlapa osm dlouhých, sexu prostých hodin.

Procházím seznam a vybírám si favority.

Jak ztratit kluka v 10 dnech.

Pýcha a předsudek.

Drsňáčky.

Jumanji... hraje v tom The Rock, takže to musí být dobré.

Notting Hill.

Návrh.

50× a stále poprvé.

Deník Bridget Jonesové.

Pretty Woman.

Samotář v Seattlu.

Bez kalhot XXL.

Nad svým výběrem se musím pousmát. Všechny mé oblíbené filmy pěkně v řadě za sebou, tahle cesta bude jako sen. Pokračování *Bez kalhot* jsem ještě neviděla, takže mož-

ná začnu od konce. Koutkem oka mrknu, co si vybral Jim, a zrovna zahlédnu titulky.

Lincoln.

No... film o politice. Kdo si něco takového pustí jen tak? Mělo mě napadnout, že s ním bude nuda.

Jim natáhne ruku, aby poklepal na displej, a já zahlédnu jeho hodinky. Masivní stříbrné rolexky. No jo, takže je i zazobanej.

Jak typické.

„Na co se budete dívat?“ zjišťuje.

Ach jo... nechci působit lacině. „Ještě jsem se nerozhodla,“ lžu. *Sakra práce... chci se dívat, jak se chlapi svlíkají.* „A co vy?“ opáčím.

„Na *Lincolna*. Chystám se na něj už delší dobu.“

„To bude nuda,“ varuju ho.

Mé informaci se jenom usměje. „Dám vám vědět.“ Nasazuje si sluchátka a začíná sledovat film, zatímco já znovu procházím svůj výběr. Opravdu bych si ráda pustila *Bez kalhot XXL*. Ale co když si toho všimne? Kruci... to bude trapas. Budu vypadat jako zoufalá nána.

Co si to nalhávám? Já jsem zoufalá nána. Pořádný péro jsem neviděla nejmíň rok.

Ťuknu na *Návrh*. Jenom vyměním jednu fantazii za jinou. Vždycky jsem chtěla, aby mi Ryan Reynolds dělal osobního asistenta. Film začíná a já se spokojeně culím. Tenhle snímek zbožňuju. Nesejde na tom, kolikrát jsem ho viděla, vždycky se u něj směju. Nejradši mám *Gammy*.

„Vy koukáte na romantiku?“ ptá se Jim.

„Je to romantická komedie,“ opravuju ho. Proboha, ten je ale vlezlý.

Ušklíbne se, jako by byl něco víc než já.

„Ještě šampaňské?“ ozve se obsluha.

Modroočko se na mě zadívá. „Teď máte šanci na odvetu.“

Příkře mu pohled opětuju. Tak jo, začíná mě pěkně štvát. „Děkuju, dáme si.“

„Co se vám na romantických komediích líbí?“ nadnese s pohledem upřeným na svou obrazovku.

„Že mi do nich obvykle nekecají muži,“ zafuním do skleničky s šampaňským.

Potutelně se usměje.

„A co se vám líbí na...“ odmlčím se, protože ani nevím, o čem vlastně *Lincoln* je, „filmech o politice?“ opáčím. „Že vás dokážou unudit k smrti?“

„Mám rád skutečné příběhy, ať už jsou o čemkoliv.“

„To já taky,“ přitakám. „A proto se mi líbí romantické filmy. Láska je skutečná.“

Uchechtne se do šampusky, jako by ho moje tvrzení náramně rozveselilo.

Sjedu ho pohledem. „Co má být?“

„Romantické komedie mají do skutečnosti hodně daleko. Vsadil bych se, že jste typ, co čte červenou knihovnu.“

Kdybych dokázala pohledem ublížit, tak má hoch problém. Myslím, že ho nesnáším. „A víte, že jo... a pokud vás to zajímá, až tohle dokoukám, pustím si *Bez kalhot XXL*, abych se mohla dívat, jak ze sebe nabušení chlapi strhávají oblečení.“ Rozzlobeně si hltnu šampaňského. „A celou tu dobu se budu spokojeně usmívat navzdory vašemu rypání.“

To už se zasměje nahlas a je to hluboký hrdelní smích, který mi pronikne až do podbřišku.

Nasazuju si sluchátka a předstírám, že zaujatě sleduju obrazovku. Moc mi to nejde, protože jsem se právě totálně ztrapnila a vím, že se červenám.

Už radši nemluv.

Uplynuly dvě hodiny a já sedím a zírám z okýnka. Film skončil, ale *jeho* vůni cítím pořád. Obklopuje mě a vyvolává myšlenky, které by mě neměly napadat.

Jak je možné, že tak krásně voní?

Nevím, co dělat, abych se přitom necítila divně, a tak si řeknu, že se prospím. Pár hodin spánku mi udělá moc

dobře, ale nejdřív si musím odskočit, a proto vstanu. „Dovolíte?“

Dává nohy stranou, ale ne dost na to, abych pohodlně prošla, takže se nad něj musím naklonit. Samozřejmě zavrávorám a v pádu se ho chytím za stehno. Je silné a velmi pevné. „Ježíši, promiňte,“ koktám zahanbeně.

„To je v pohodě,“ zazubí se na mě. „Víc než v pohodě.“

Chvilí na něj nechápavě hledím. *Prosím?*

„Moje metody začínají fungovat,“ utrousí.

Zamračím se. Co tím chce říct? Pokračuju na toaletu a pak se chvíli procházím, abych si protáhla nohy a popřemýšlela o jeho posledních slovech. Jenže jsem v koncích – nic mě nenapadá. „Co jste tím myslel?“ udeřím hned, jak dosednu na sedadlo.

„Nic.“

„Nechal jste mi místo u okýnka, abych přes vás musela přelézat?“

Zamyšleně nakloní hlavu stranou. „Ne. Nechal jsem vám ho, protože jste ho chtěla. Přelézání je jenom příjemný bonus.“

Dívám se na něj a přemýšlím, jak na to zareagovat. Vysvětluju si to správně? Starší bohatí muži se mnou obvykle takhle nemluví... obvykle se mnou nemluví vůbec. „Vy se mnou flirtujete, Jime?“

Ten pozvolný sexy úsměv začínám pomalu rozpoznávat. „Já vám ani nevím. Myslíte?“

„Ptala jsem se první. A neodpovídejte na otázku otázkou.“

Jenom se ušklíbne a obrací pohled zpátky k obrazovce. „Pokud mi to chcete oplatit, nejspíš je ta pravá chvíle... Emily.“

Cítím, jak se mi v návalu rozpaků hrne krev do tváří, a marně skrývám přihlouplý úsměv. „Ale já neflirtuju. Buď chlapa chci, nebo ne,“ oznamuju mu.

„Opravdu?“ řekne s hraným zaujetím. „A jak dlouho zhruba trvá, než to vyhodnotíte?“

„S tím jsem hotová okamžitě,“ lžu. Není to pravda, ale sebevědomě předstírám, že jo. V předstírání sebevědomí jsem totiž jednička.

„Skutečně?“ zašeptá fascinovaně, zatímco kolem nás prochází obsluha. „Promiňte, můžu poprosit o další dvě skleničky?“ požádá ji.

„Jistě, pane.“

Znovu se na mě zadívá. „Tak mi tedy řekněte, co jste si okamžitě pomyslela o mně.“

Dělám, jako že vyhlížím Jessicu. „Na to byste si možná měl poručit něco silnějšího, Jime. Asi se vám to nebude líbit.“

Hlasitě se zasměje a já se přistihnu, že jeho úsměv opětuju.

„Co je na tom k smíchu?“

„Vy.“

„Připadám vám k smíchu?“

„Jenom vaše neochvějné přesvědčení.“

„Ale, určitě jste stejný jako všichni ti chlápci, co lákají ženské na šampaňské.“

Jako na zavanou nám je přinášejí a on mi jednu skleničku podává. Hned se napije, ale nespouští ze mě oči. „Co jste dělala v Londýně?“

„Pche,“ zakoulím očima. „Byla jsem na svatbě kámošky, ale, upřímně řečeno, měla jsem zůstat doma.“

„Proč jako?“

„Protože se tam objevil můj expřítel s novou roštěnkou a schválně se k ní lísal, aby mě pořádně naštvál.“

„Což očividně zabralo,“ dodává Jim a zvedá sklenku k přípitku.

„Hm.“ Ťuknu si a zhrzeně se napiju. „Možná trochu.“

„Jak vypadala?“

„Umělá, dlouhovlasá blondýna, nafouklá pusa, silikony, umělý řasy, opálení ze solárka, zkrátka pravý opak mě.“

„Hm,“ zamručí, ale zdá se, že opravdu poslouchá.

„Jako barbína na drogách.“

Uchechtne se. „Všichni chlapi milují barbíny.“